

Hồi Thứ Mười Một

HỒNG NHAN TRI KỶ

Cô gái thất kinh, vung kiếm đâm ngược về phía lão quái.

Lão quái cười lớn:

– Nữ bé hoa! Biết điều thì theo lão phu về cốc. Nếu không ha... ha lão phu không khách sáo.

Lão vung tay một cái đã thấy thanh kiếm của cô gái trở về.

Tiểu Tà trông thấy biết võ công của lão già này so sánh với cô gái thì hơn kém rất xa. Cô gái đang ở trong tình trạng nguy hiểm.

Tuy vậy cô gái với ý thức tự vệ, không buông tay, vẫn cố gắng chiến đấu. Nhưng chẳng bao lâu, chiêu thức cô gái rối loạn, không còn đủ bình tĩnh nữa.

Lão già cười một tiếng, tả chưởng đánh tới, con rắn màu đỏ lập tức phóng ra như một thanh sắt nung đỏ hướng về cô gái.

– Tăng!

Trường kiếm cô gái đã bị rút xuống đất, thân mình cô gái ngã về phía sau, miệng rỉ máu tươi, nằm yên không nhúc nhích.

Bây giờ cô gái và Tiểu Tà cách nhau chỉ độ mười trượng xa, Tiểu Tà nhìn thấy rất rõ.

Tiểu Tà lúc đầu còn bình tĩnh, nhưng khi thấy cô gái bị nguy hiểm liền kêu lớn:

– Cô gái này sắc đẹp tuyệt trần, tại sao lâm vào nguy hiểm như vậy.

Lập tức phóng ra hai cây phi đao vào ngực lão quái nhân.

– Vèo!

Lão quái thất kinh, vội đưa con xích xà lên hướng về phía phi đao, thân mình né sang một bên.

Phi đao phóng tới rất nhanh, trong lúc bất ngờ, lão quái không tránh kịp, vai phải bị thương.

Lão quái kêu lớn:

– Tiểu tử! Dám ám toán lão phu. Hãy mau mau nạp mạng.

Tiểu Tà cười thầm, thấy lão không dám tiếp tục tiến đến bên cô gái, nên núp vào cửa miếu không ra mặt.

Lão quái đứng ngơ ngác, nghĩ thầm:

– Âm khí khó đề phòng, đối phương thì ẩn núp trong bóng tối.

Lão kêu lên:

– Lão phu là Chiêu Linh Quỷ Vương Lý Tam Siêu, nghĩ rằng các hạ đã từng nghe danh, hy vọng các hạ đừng xen vào chuyện này, nếu không lão phu sẽ không bỏ qua.

Tiểu Tà không trả lời, bình tĩnh chờ cơ hội ứng phó.

Lý Tam Siêu thấy đối phương không trả lời, nghĩ rằng đối phương nghe danh hoảng sợ đã lánh mặt trốn đi rồi, nên tiếp tục hướng về phía cô gái bước tới, cười khinh khách:

Cô gái cất giọng run run:

– Đừng mà! Ông đừng đến gần tôi. Ai cứu tôi với.

Tiểu Tà nhìn thấy lão quái này vẫn còn tiến đến chỗ cô gái, lập tức phóng phi đao ra.

– Veo! Veo!

Hai cây phi đao phóng thẳng về phía Lý Tam Siêu.

Lý Tam Siêu nổi giận hét lên một tiếng, đánh rơi phi đao xuống đất, nói:

– Tiểu bối có gan thì ra đây, nếu không lão phu sẽ thả rắn ra thì mất mạng.

Lão ném Xích xà ra.

Xích xà kêu chi... chi phóng về phía Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhìn thấy biết con rắn này là Xích xà, toàn thân đỏ chói rất đẹp, nhưng là loại rắn kỳ độc và khôn ngoan.

Xích xà tuy là rắn kỳ độc, nhưng không dám đến gần Tiểu Tà, cứ đứng le lưỡi đỏ ngòm, không dám cắn.

Tiểu Tà biết rằng con rắn này đã được huấn luyện, không có lệnh không được rút lui, nhưng nó sợ chất độc trong thân mình Tiểu Tà, không dám công kích.

Tiểu Tà lấy ra kim châm phóng vào mình Xích Xà.

Xích Xà không tránh né kịp, bị trúng kim chết nằm cứng đờ dưới đất.

Lý Tam Siêu thấy Xích Xà bị chết, thương tiếc vô cùng, từng bước ép tới chỗ Dương Tiểu Tà, vung tay phát ra hai chưởng, khí chưởng chứa đầy chất độc.

Tiểu Tà lăm bắm:

– Địch thị là một lão Độc vật, sử dụng chất độc giết người.

Tiểu Tà liền phóng mình chạy ra ngoài, hướng vào rừng mục đích là gạt lão già chạy theo hắn, để cứu nguy cho cô gái.

Quả nhiên, lão già lăm kế, đuổi theo Tiểu Tà quyết bắt Tiểu Tà giết chết cho hả giận.

Nhưng Tiểu Tà chạy vào rừng không thấy lão quái đâu, liền chạy trở lại chỗ cũ, thấy cô gái vẫn còn nằm ở đó.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu cô nương đừng sợ. Tôi đến cứu cô đây.

Không cần chờ đợi cô gái đáp lời, Tiểu Tà bỗng cô gái chạy rất lẹ.

Gã đến một hang động để cô gái xuống nói:

– Bây giờ đã thoát nạn rồi. Cô nương cứ yên tâm.

Cô gái bị Hồng xà cắn, đang bị trọng thương, mặt mày trắng nhợt, hơi thở mệt nhọc.

Cô ta ráng sức mới nói ra tiếng.

– Đa tạ các hạ đã cứu mạng tôi.

Tiểu Tà nhìn cô gái một lúc thấy vùng mắt tím bầm, biết rằng cô ta trúng độc Âm Dương chưởng của lão quái, liền nói:

– Tiểu cô nương! Cô có cảm giác đau nơi đâu?

Cô gái nói:

– Tôi cảm giác trên ngực rất đau và ngứa vô cùng.

Tiểu Tà nói:

– Vậy là trúng độc rồi. Phải chữa gấp, nếu chậm trễ không còn kịp nữa.

Vừa nói vừa muốn banh áo cô gái ra để xem xét chữa thương. Gã không nghĩ đến sự thẹn thùng của một cô gái.

Cô gái hai má ửng đỏ, kinh hãi nắm vạt áo kéo lại, nói:

– Đừng! Đừng! Huynh không được làm như vậy.

Tiểu Tà kêu lớn:

– Tôi muốn cứu cô nương! Phải chữa thương.

Cô nương sợ cái gì?

Cô gái ráng kêu lên:

– Đừng mà! Tôi tự điều trị được rồi.

Tiểu Tà nói:

– Không được đâu! Thương thế nặng lắm. Tôi phải cứu cô nương.

Không chờ cô gái trả lời, Tiểu Tà đã điểm huyết cho cô gái nằm bất động.

Tiểu Tà vì nóng lòng cứu chữa một nạn nhân, không kể e thẹn, vạch áo cô gái dùng kim độ huyết, theo đúng phương pháp lão đầu ở hồ Một Tháp đã dạy.

Tiểu Tà hỏi:

– Cô nương tên gì?

Cô gái đáp:

– Tôi tên là Hàn Linh!

Tiểu Tà hỏi lại:

– Hàn Linh?

Cô gái lấy tay viết tên mình trên mặt đất, nét chữ rất đẹp. Mặc dù Tiểu Tà không biết chữ, nhưng thấy bàn tay và nét chữ của cô gái cũng khen nức nở.

– Ô! Cái tên hay quá. Chữ viết đẹp quá. Có lẽ trước đây cô nương là một thiếu nữ trâm anh khuê các?

Cô gái không chú ý lời ngợi khen của Tiểu Tà, hỏi lại:

– Huynh tên gì?

– Dương Tiểu Tà.

Cô gái cười, nói:

– Tên gì mà quái vậy?

Tiểu Tà nói:

– Ông nội tôi nói tôi có chút đỉnh tà môn, nên đặt tên như vậy. Nếu cô nương kêu mãi cái tên đó rồi cũng quen đi.

Hàn Linh lấy ngón tay viết chữ Dương Tiểu Tà trên mặt đất, rồi lẩm bẩm mấy lần:

– Dương Tiểu Tà! Dương Tiểu Tà!

Tiểu Tà hỏi:

– Tôi muốn hỏi cô nương tại sao cô nương bị lão quái đó rượt đuổi?

Hàn Linh nói:

– Tôi cũng không hiểu được. Tôi đi qua Hắc Thành trấn gặp lão quái. Hình như lão quái định bắt tôi đem đổi một cuốn Thái Thượng Ma Kinh.

Tiểu Tà hỏi:

– Thái Thượng Ma Kinh là cái gì?

Hàn Linh nói:

– Đó là một bí thuật của võ lâm rất giú giá.

Lão quái này võ công thâm hậu, đã luyện được nhiều công phu võ học, nhưng nói đến bí kíp võ lâm thì rất mù.

Tiểu Tà hỏi:

– Cô nương có biết Thái Thượng Ma Kinh ở đâu không?

Hàn Linh nói:

– Tôi cũng không biết, tôi chỉ đến Hắc thành trấn tìm thảo dược, nhân tiên tham quan phong cảnh, không ngờ gặp lão ác ma này, lão có ý bắt tôi đem đi đổi Thái Thượng Ma Kinh. Nếu không có huynh cứu mạng, tôi đã chết dưới tay lão quái đó rồi.

Tiểu Tà nói:

– Không! Không. Cô nương nói lão quái định bắt cô nương đi đổi Thái Thượng Ma Kinh thì làm sao giết được, trừ ra cô nương muốn chết thì không kể.

Tiểu Tà đầu óc rất nhạy bén nên hiểu tâm lý con người rất nhanh.

Hàn Linh thấy Tiểu Tà nói có lý, nhưng vẫn bảo thủ lời nói của mình:

– Nếu tôi bị bắt mà không tự sát thì còn biết làm gì hơn.

Tiểu Tà nói:

– Cô nương đừng nói vậy. Lão quái đã có ý bắt cô nương đem đi đổi Ma Kinh thì dù giá nào lão cũng không để cô nương có cơ hội tự sát đâu. Nhưng lão quái này có lẽ là người mê các loại bí quyết võ công. Nếu có dịp cô nương cũng nên dựa vào sự say mê đó để khống chế lão.

Hàn Linh tưởng Tiểu Tà trêu ghẹo mình, nổi giận:

– Người...

Hàn Linh tức giận nói không ra lời, chỉ háy mắt nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Tà nói:

– Chỉ nói đùa thôi. Cô nương làm sao tự sát được.

Hàn Linh hỏi:

– Tại sao? Bản thân tôi muốn tự sát thì ai làm gì được chứ?

Tiểu Tà nói:

– Trước mặt tôi, tôi muốn cứu ai thì người đó không được chết.

Hàn Linh than:

– Không cần tự sát nữa. Dù tôi không tự sát thì lão quái kia cũng đã trúng độc chưởng hại mạng tôi rồi.

Tiểu Tà cảm giác việc cứu mạng Hàn Linh bị độc chưởng hiện tại không phải dễ dàng gì, ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói:

– Nếu lúc này có lão đầu ở đây thì tốt quá...

Nhưng qua một lúc ngẫm nghĩ, Tiểu Tà lại reo lên:

– A! Có rồi! Hàn Linh! Tôi muốn cứu người nào thì người đó sẽ không chết. Cô nương được cứu rồi. Ha.. ha.. Ta là lương y mà.

Hàn Linh ngạc nhiên:

– Huynh là lương y sao?

Tiểu Tà cười hì hì:

– Không sai! Bây giờ cô nương nhắm mắt lại, há miệng ra, tôi sẽ cho cô nương uống thuốc giải độc.

Hàn Linh tuy có chút đỉnh nghi ngờ, nhưng vẫn phải làm theo lời hướng dẫn của Tiểu Tà.

Tiểu Tà lập tức rút ra lưỡi phi đao rạch cánh tay, lấy máu nhỏ vào mình Hàn Linh và bào Hàn Linh nuốt vào bụng.

Hàn Linh cảm giác trong miệng mặn mặn, hơi tanh, nhưng không ngờ đó là máu người, cứ nuốt vào bụng.

Độ một lúc, máu của Tiểu Tà thấm vào người Hàn Linh.

Hàn Linh lén lén mở mắt nhìn, thấy Tiểu Tà rạch tay lấy máu trị thương cho mình, trong lòng cảm động đến ứa nước mắt.

Tiểu Tà nói:

– Hàn Linh! Hãy mau vận công!

Hàn Linh vừa khôi phục nội lực thì trước mặt đã thấy một bọn Hắc y sát thủ chạy đến.

Tiểu Tà kinh hãi, nghĩ thầm:

– Như vậy là Phi Long Bảo đã mượn bọn sát thủ này đuổi theo ta rồi.

Tiểu Tà hướng về bọn Hắc y sát thủ nói lớn:

– Quý huynh đệ có khỏe mạnh không? Sáng sớm đến đây báo tin cho ta, thật rất tốt.

Hàn Linh đã thấy mười mấy tên Hắc Y bao vây mà Tiểu Tà vẫn còn đùa cợt, nên kéo áo Tiểu Tà bào đừng có chọc ghẹo chúng.

Tiểu Tà nói với Hàn Linh:

– Chờ một chút, trong lúc giao tranh, cô nương phải chạy đi trước, để mặc tôi. Chúng nó đánh không lại tôi đâu.

Tiểu Tà biết bữa nay không chắc thắng, nếu có ý cứu Hàn Linh thì không dễ dàng gì tẩu thoát, nên mới bảo Hàn Linh chạy trước.

Hàn Linh gật đầu.

Tiểu Tà hướng về bọn Hắc y sát thủ:

– Quý huynh đệ. Các người thuộc bang phái nào đây? Để ta điểm danh. Số tám.

Tiểu Tà trước đây đã nghe qua mật hiệu của Phụng Cô giảng giải về cách liên hệ với tổ chức bọn Hắc y này. Rất tiếc gã không rành lắm. Tuy vậy cũng làm

cho bọn Hắc y sát thủ hoang mang.

Tức thì có tiếng hồi đáp:

– Có!

Tiếng hồi đáp này dĩ nhiên là của tên Hắc y số tám rồi.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Bọn này nói được, không bị cắt lưỡi, rõ ràng là thuộc vào hàng đội trưởng trở lên, võ công cao cường, nếu bỏ chạy vẫn bị chúng đuổi theo bao vây.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà lập tức vung tay phát ra một chưởng hướng về bọn Hắc y sát thủ. Đồng thời xô Hàn Linh chạy đi.

Bọn Hắc y sát thủ cũng không mắc mưu lập tức đuổi theo Hàn Linh.

Hàn Linh cũng không cách nào thoát được đành phải chịu trận.

Tiểu Tà thấy địch mạnh, ta yếu chi bằng phương pháp du đấu, bọn Hắc y sát thủ nhất thời cũng không làm gì được hắn.

Vừa lúc vai trái của Hàn Linh đã bị trúng thương, cô ta kêu lên một tiếng tiếng té nhào xuống đất.

Tiểu Tà thấy vậy, hét lên một tiếng, phát ra song chưởng tay phải phóng phi đao nhắm vào cổ họng của hai tên Hắc y nhanh như chớp.

Hai tên Hắc y sát thủ thấy phi đao phóng đến, dùng đao cản trở, nhưng đã chậm, bị chưởng phong của Tiểu Tà đánh trúng ngực.

– Bùng!

Hai Hắc y ngã ra sau, ói máu tươi. Trong lúc đó Tiểu Tà cũng bị đối phương đâm một đao vào sau vai.

Tiểu Tà tung thân mình nhảy cao lên dùng chiêu “Trường Hồng Quán Nhật” đánh vào tên sát thủ phía sau, đồng thời ném luôn một loạt phi đao.

– Veo! Veo!

Phập!

Tên Hắc y sát thủ này rú lên một tiếng, ngã xuống. Tiểu Tà dùng song chưởng đánh bật bọn Hắc y qua một bên, phóng mình đến chỗ Hàn Linh.

Trong lúc Hàn Linh đang nằm dưới đất thì bị hai tên Hắc y dùng trường đao công tới.

Tiểu Tà vội vã ném luôn hai ngọn phi đao vào cổ họng hai tên Hắc y này, giải cứu cho Hàn Linh, và hét lớn:

– Chúng bay đáng chết.

Hai tên Hắc y khác lại phóng tới, dùng trường đao chặt vào vai Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhảy sang một bên tránh né, tiếp đó lăn dưới đất mấy vòng, ôm Hàn

Linh phóng mình qua bên trái.

Lúc này vẫn còn sau cây trường đao hướng vào sau lưng Tiểu Tà và Hàn Linh công tới.

Tiểu Tà giận quá hét một tiếng, phóng mình né tránh, đồng thời vung chưởng đánh ngã hai tên Hắc y, ôm Hàn Linh chạy vào rừng sâu.

Nhưng Tiểu Tà thương tích đã trầm trọng, không còn sức lực bao nhiêu, vừa chạy được mấy bước đã bị một tên Hắc y sát thủ đuổi theo, ép tới một chưởng, té nhào tới trước, máu tươi trong miệng trào ra.

Tên Hắc y sát thủ từng bước ép tới, muốn kết liễu mạng sống của Tiểu Tà, nhưng Tiểu Tà đã vận hết sức lực cuối cùng phóng ngược lại một ngọn phi đao.

– Veo!

Tên Hắc y sát thủ rú lên một tiếng, ngã xuống đất.

Bây giờ Tiểu Tà lồm cồm ngồi dậy, nhìn quanh, thấy bọn Hắc y sát thủ lớp chết, lớp bị thương không còn dám truy sát nữa.

Đấu trường trở nên yên lặng, một sự yên lặng hãi hùng.

Hàn Linh đưa tay lau máu miệng cho Tiểu Tà, rồi đỡ Tiểu Tà từng bước tiến vào rừng sâu.

Hàn Linh lo lắng:

– Dương huynh! Huynh bị thương quá nặng rồi.

Tiểu Tà nói:

– Linh muội! Ta không sao cả, đừng có lo lắng cho ta. Hãy tránh xa bọn này rồi sẽ tính. Ta không còn sức lực để giao đấu nữa rồi.

Hàn Linh lo ngại:

– Chúng cũng không còn dám đuổi theo nữa. Dương huynh hãy cố gắng vào tới rừng để dưỡng thương.

Đôi mắt Hàn Linh rướm lệ, đỡ Tiểu Tà từng bước chạy vào rừng.

Nhưng vừa chạy được một đoạn không bao xa, đã nghe có tiếng quát:

– Đứng lại. Không dễ dàng gì. Ha... ha...

Hàn Linh đưa mắt nhìn thấy người vừa xuất hiện, kêu to:

– Lý Tam Siêu!

Đúng vậy, người vừa xuất hiện chính là lão quái Lý Tam Siêu, lão già trước đây đã đuổi bắt Hàn Linh.

Lý Tam Siêu cười nói:

– Ta tìm chúng bay rất khổ sở. Cũng mau có tiếng giao tranh đã làm cho lão phu đến đây. Rốt cuộc, lão phu tìm được chúng bay rồi. Tiểu quỷ này có phải hôm

qua đã cứu người không? Được!

Để lão phu chặt hẳn trả thù mũi dao vừa rồi.

Vừa nói, tả chưởng của Lý Tam Siêu đã vung lên, hướng vào Tiểu Tà.

Hàn Linh bước tới một bước, nói:

– Đừng giết hẳn! Ta theo lão bằng lòng để cho lão trao đổi Ma Kinh.

– Hàn Linh thấy Tiểu Tà bị thương quá nặng đã kiệt sức, nên muốn tìm cách cứu sinh mạng của Tiểu Tà dưới tay lão quái này.

Lý Tam Siêu thấy Tiểu Tà đã kiệt sức, nên không còn có y đề phòng, chỉ chờ cơ hội bắt Hàn Linh dẫn đi mà thôi.

Bỗng nghe Tiểu Tà lẩm nhẩm trong miệng:

– Thiên hạ... huyền bí... huyền huyền bảo lục...

Tiểu Tà biết Lý Tam Siêu là người đam nên bí kíp võ lâm nên tìm cách lừa gạt.

Quả nhiên, Lý Tam Siêu nghe câu nói ấy, hỏi Hàn Linh:

– Hẳn nói gì vậy?

Hàn Linh biết Tiểu Tà có ý lừa gạt lão quái này, nên mỉm cười đáp:

– Lão quái vật. Bạn của ta có một bộ đệ nhất công phu võ học gọi là “Huyền huyền bảo lục”. Trước khi chết muốn trao lại cho ta. Rất tiếc, chỉ có hẳn mới biết được cuốn Bảo lục ở đâu. Cuốn Bảo lục này so sánh với Thái Thượng Ma Kinh còn lợi hại hơn nhiều.

Lý Tam Siêu đôi mắt sáng lên, nhìn Tiểu Tà nghĩ thầm:

– Có thể như vậy. Một mình tiểu quỷ này một lúc giết mười mấy cao thủ của bọn Hắc y sát thủ, bản lĩnh không tầm thường.

Nghĩ như vậy, Lý Tam Siêu lạnh lẽo điểm huyết Hàn Linh và Tiểu Tà, rồi cặp nách hai người phóng đi về hướng Xà cốc.

o O o

Xà cốc ở về dưới chân núi Hồi Sơn. Cả cốc này toàn là độc xà, nên mới gọi là Xà cốc.

Lý Tam Siêu ở trong Xà cốc này như ở trong một địa đạo.

Khi bắt Tiểu Tà và Hàn Linh đem về, Lý Tam Siêu đặt hai người lên hai chiếc giường đá, có ý định chữa thương cho Tiểu Tà.

Lý Tam Siêu đã nổi danh là Thiên hạ đệ nhị độc thì độc công rất lợi hại.

Lão luyện độc được rất rành.

Độc công càng cao, thì công luyện cũng rất cao, và chế thuốc cũng rất thần diệu.

Tiểu Tà không bao lâu đã tỉnh lại, nhìn lão quỷ cười nói:

– Lão quỷ! Ông đã mệt mỏi rồi. Tiểu muội của tôi đang ở đâu?

Tuy Tiểu Tà đang điều trị vết thương, nhưng chỉ cần được nói chuyện là gã không bỏ lỡ cơ hội.

Lý Tam Siêu lòng đầy tham vọng, nghĩ đến “Huyền Huyền Bảo Lục” nhất thời cũng không dám đối xử lạt lẽo với Tiểu Tà.

Lão cười nói:

– Tiểu muội của người đang nằm trên giường đá kế bên người. Các người có thể nói chuyện được.

Lão giải huyệt mê cho Hàn Linh, và điếm vào ma huyệt cô ta.

Hàn Linh từ từ tỉnh lại, sợ hãi hỏi:

– Ta đang ở đâu vậy? Dương Tiểu Tà! Dương Tiểu Tà.

Cô ta lo lắng cho Tiểu Tà, nên vừa tỉnh lại đã gọi tên Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nói:

– Tiểu muội! Ta đang nằm ở bên tiểu muội đây. Đừng lo lắng.

Hàn Linh không cử động được, chỉ đưa mắt nhìn Tiểu Tà nói:

– Dương huynh có khỏe không?

Tiểu Tà nói:

– Tiểu muội yên tâm.

Lý Tam Siêu nói:

– Tiểu huynh đệ! Muội muội của người không sao rồi. Người có thể báo cho ta một việc bí mật không?

Tiểu Tà cười thâm, suy nghĩ:

– Lão quỷ này đã mắc bẫy rồi.

Gã nhìn Lý Tam Siêu nói:

– Bí mật gì đây?

Lý Tam Siêu hỏi:

– Nghe nói người có bộ “Huyền Huyền Bảo Lục”. Đúng không?

Tiểu Tà cười nói:

– Ông muốn nói đến... thiên hạ đệ nhất “Huyền Huyền Bảo Lục” sao?

Lý Tam Siêu thấy Tiểu Tà nói rất tự nhiên, lòng mừng rỡ, nói:

– Đúng! Chính là bộ Thiên hạ đệ nhất bảo lục.

Tiểu Tà cố tình đùa cợt với Lý Tam Siêu nên nói:

– Cảm ơn ông chiếu cố. Nếu không có ông cứu mạng tôi đã chết trên núi rồi. Để đền ơn cứu mạng, tôi sẽ nói bí mật này cho ông.

Lý Tam Siêu mừng rỡ, hỏi:

– Vậy thì nói mau đi.

Tiểu Tà làm bộ suy nghĩ một lúc nói:

– Cuốn “Huyền Huyền Bảo Lục” chính là bí kíp của Sư tổ Châu Thái truyền lại cho tôi, hiện đang cất tại một tường đá.

Lý Tam Siêu hỏi gấp:

– Như vậy là ở nơi nào? Hãy bảo cho lão phu biết để đi tìm.

Tiểu Tà nói:

– Thái Cự Tiên đảo, Thần tiên cốc.

Lý Tam Siêu suy nghĩ. Lão cũng không biết Thái Cự Tiên đảo ở đâu, nên hỏi:

– Vậy... lão phu không biết ở nơi nào. Tiểu huynh đệ có thể vẽ bản đồ cho ta được không?

Tiểu Tà thở một hơi, nói:

– Cho tôi thuốc chữa thương, tôi rất khó chịu.

Nói xong giả bộ đau đớn.

Lý Tam Siêu lập tức nhét ba viên thuốc vào miệng Tiểu Tà, đồng thời vận công truyền lực trị thương cho Tiểu Tà.

Không lâu, Tiểu Tà cảm giác sức lực mình đã bình phục, nói:

– Được rồi!

Lý Tam Siêu nhìn Tiểu Tà mắt đầy tham vọng.

Tiểu Tà nói:

– Bản đồ vẽ cách nào tôi không biết, vì tôi không biết vẽ, muốn vẽ cũng không được.

Lý Tam Siêu thất vọng nói:

– Tùỵ tiện! Có thể vẽ đại khái khu vực cũng được.

Tiểu Tà nghĩ một lúc, nói:

– Thôi được! Tôi nhớ lại mấy năm trước đây cũng đã thuộc lòng. Tôi nói cho ông vẽ được không?

Lý Tam Siêu như đang nằm mơ, vui mừng kêu lên:

– Được! Được! Thì cứ như vậy. Không ngờ Tiểu huynh đệ tốt ý. Ta nhất định

coi người là bạn rồi.

Lý Tam Siêu liền vào trong hậu phòng.

Hàn Linh nói:

– Dương huynh! Quả thật có “Huyền Huyền Bảo Lục” sao?

Cô ta lo lắng cho Tiểu Tà không nói ra được nơi cất giấu bảo vật.

Tiểu Tà cười nói:

– Ta muốn gạt hấn để tìm thuốc chữa thương. Tiểu muội thấy ta bị thương như vậy là đệ nhất đáng thương, không phải chuyện đùa. Tiểu muội cứ yên tâm để xem ta cợt đùa lão cho vui.

Hàn Linh nghe nói cũng yên tâm, hỏi:

– Thương thế của Dương huynh, tiểu muội rất lo lắng. May mà đã được bình phục.

Tiểu Tà nói:

– Yên tâm đi! Lão quái này đã mù quáng, say mê, cứ gọi ta là hảo huynh đệ.

Hàn Linh biết Tiểu Tà chơi trò cổ quái tuy lo lắng, nhưng cũng không đến nỗi sợ hãi. Cô ta đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện nơi tường đá lân cận toàn là rấn.

Cô ta run run, hỏi:

– Tại sao ở đây lại có quá nhiều rấn như vậy? Muội rất sợ...

Tiểu Tà biết đàn bà, con gái rất hay sợ rấn, nên nói:

– Đừng sợ! Chờ một lát lão phu đến đây, ta bảo lão đuổi rấn hết ra ngoài. Linh muội cứ nghỉ ngơi dưỡng sức.

o O o